

Dijital Kùltür ve Kapsayıcı Eğitim Uygulaması

Yazar: Thomas Kùhler

Dijital kùltür, teknolojinin ve internetin insanlar veya gruplar olarak etkileşim şeklimizi nasıl şekillendirdiğini tanımlayan bir kavramdır. Her zaman kişinin çevresinden öğrenilen ortak ve kolektif bir olgudur. Odaklanmış kavramlara yol açan bir organizasyon veya dijital gerçeklik anlamına da gelebilir. Dijital kùltür, mevcut toplum içinde davranma, düşünme ve iletişim kurma şeklimizdir (Gergen, 1991; Frindte & Geschke, 2019). Bu yorumda dijital kùltür, her zaman çevremizde bulduğumuz dijital teknolojinin bir ürünüdür ve kendisi teknoloji kullanımımız yoluyla dönüştürülür.

Dijital kùltür, bilgi teknolojisi, elektronik metin ve baskı, anlamsal web ve ağ bağlantılı bilgi toplumu felsefesine ilişkin kültürel ve sosyal bakış açılarını kapsamaktan ortaya çıkmıştır (Apollon ve Desrochers, 2014). Hofstede'ye (1984) göre kùltür, "Bir grup insanın kendisini diğerinden ayırt ettiği insan zihninin programlanmasıdır". Bu arada, teknolojilerin ve uygulamaların yaygın dağılımı nedeniyle, günlük yaşam dijital kültürel pratik olarak görülebilir (Kùhler, 2003). Bununla birlikte, bu tür bir uygulama yeni değildir ve dijital teknoloji ile sınırlı değildir (Bijker, Hughes & Pinch, 1987).

Ayrıca dijital kùltür, teknolojik yeniliğin bir sonucudur ve bu yeniliklerin benimsenmesi yoluyla sosyal varlıklar için kültürel uygulamaların değişmesine yol açmıştır (Fischer, 2012). Dijital kùltür hemen hemen her konuya uygulanabilir. Dolayısıyla sadece toplumsal değil, aynı zamanda kapsayıcı, epistemolojik bir anlama da sahiptir (Koschial, Kùhler & Felden, 2021). İnsanlar arasındaki herhangi bir ilişkinin teknoloji ile ve teknoloji aracılığıyla bir ilişki içermesi beklenebilir (Kahnwald, 2013; Kùhler, 2021).

Bu eğitim için ne anlama geliyor? Dijital teknolojinin bir kültürel uygulama aracı haline geldiğini düşünürsek, özellikle son korona pandemisi ışığında, eğitim alanında da geçerliliğini kabul etmeliyiz. Açıkça eğitim uygulamaları dijital medyanın dahil edilmesinden faydalanabilirdi. Bununla birlikte, yalnızca değişen (dinamik) bir eğitim kültürü kabul edilirse, örneğin evde veya öğretmenlerin desteği olmadan öğrenme gibi herhangi bir eğitim bağlamında erişilebilirliği ve heterojenliği destekleme açısından yenilikçi olarak kabul edilebilir.

Kapsayıcı eğitim uygulaması, her zaman bir eğitim yetkisine sahip olmadığından ve sosyal katılım için yenilikçi teklifler sunmaya teşvik edildiğinden, örgün eğitim, yani genel ve yüksek eğitim ile çelişebilir. Okulda ve üniversitede öğretim (herkesin erişebilmesi için) daha net bir şekilde yönlendirilmeli ve bir bireye çeşitli öğrenme becerilerine ve özelliklerine göre kişiselleştirilmelidir. Özellikle, dijital olarak desteklenen mikro öğrenme biçimleri sunulabilir. Buna ek olarak, öğrenme davranışına yönelik veri tabanına dayalı yaklaşımlar, çeşitli ve hepsinden önemlisi öğretim personeli için yeni yöntemler (Öğrenme analitiği ve özel eğitim gibi) sunulabilir (Köhler & Kahnwald, 2005).

Dijital teknolojilerin eğitim sistemi içinde uygulanmasının rutin işleri ortadan kaldırarak eğitimcilere önemli faydalar sağladığı ve ayrıca engelli çocukların görevlerini yerine getirmelerine yardımcı olabileceği ileri sürülmektedir (Akhmetova vd., 2020). Yine de böyle bir değişime izin vermek için, dijitalleşme ve yapay zeka kullanımında ustalaşılmalı ve bu da yeni öğretim kavramlarına yol açmalıdır (Köhler vd., 2019). Bu nedenle, bireyler için modülerleştirilmiş çevrimiçi tabanlı formatlara biraz dikkat gösterilmektedir. Bundan dolayı, öğretmenlerin daha fazla bireysel gelişimi için modülerleştirilmiş çevrimiçi tabanlı formatlar, onları kapsayıcı eğitim uygulamalarına hazırlamak için dikkate alınmalıdır (Akhmetova et al. , 2020; Açık Okul Kapıları Projesi, 2019).

Son dönemde yapılan araştırmalarda kullanıcı deneyimi ve kişiselleştirilmiş uyarlanabilir e-öğrenme sistemlerinin kullanılabilirlik değerlendirmesiyle (Hariyanto, Triyono & Köhler, 2020) ve yaşlı yetişkinlerin dijital olarak dışlanmasına yanıt olarak akran gruplarının işleviyle ilgilenildi. (Barczik & Köhler, 2019). Bu şekilde dijital kültür alanı sistematik olarak ele alındı ve her zaman ele alınmıyor. Ayrıca, gelişmeler genellikle ya teknolojik fırsatlar ya da belirli bir durumun özel koşulları tarafından yönlendirilir. Yine de akıllı cihazların geniş dağılımı ve bunların yeni dijital asistanlar ve artırılmış teknolojilerle birleştirilmesiyle teknik eserler çok daha çeşitli, güçlü ve her yerde bulunur hale geldi (Moebert ve diğerleri, 2019). Yani çok geniş anlamda, her faaliyeti belirli bir süre içinde etkiliyor. İyi bir kapsayıcı potansiyele sahip dijital teknoloji her yeredir (Zörner, Moebert & Lucke, 2017). Bu varsayımı akılda tutarak, kapsayıcı eğitim uygulaması, kapsayıcı uygulamalar için dijital teknolojileri uygulayan örgün ve sürekli eğitimdeki son yaklaşımların gözden geçirilmesini öneren bir kavram olarak hizmet edebilir. Sonuç olarak hem teorik değerlendirmenin hem de vaka temelli uygulamaların kapsayıcı bir dijital kültürün daha geniş bir görüntüsüne katkıda bulunarak, etkili önlemler ve işlevsiz yaklaşımlara ilişkin kanıtlar sağlaması beklenmektedir.

Kavramsal olarak, bilgisayar bilimi ve eğitim bilimi arasında bir arayüz olarak eğitim teknolojilerine odaklanılabilir ve kapsayıcı uygulamalara yönelik potansiyel uygulamayı ilham verici bir şekilde tespit etmek ve yansıtmak için ideal bir konuma sahiptir. Yine de dijital kültürün belki de en şaşırtıcı özelliği, teknik yeniliğin hızı değil, toplumun tüm bunları olduğu gibi kabul etme ve kullanımları için normatif koşullar yaratma hızıdır. Aylar içinde, yeni bir kapasite o kadar üstlenilir ki, bozulduğunda hem temel bir insan hakkımızı hem de şu anda insan olduğumuz kişinin değerli bir protez kolunu kaybettiğimizi hissederiz (Miller & Horst 2012, S. 28).

Kaynakça:

Akhmetova, D., Artyukhina, T., Bikbayeva, M., Sakhnova, I., Suchkov, M. & Zaytseva, E. (2020). Digitalization and Inclusive Education: Common Ground. *Higher Education in Russia*. 29(2), S. 141-150.

Apollon, D. & Desrochers, N. (2014). *Examining Paratextual Theory and its Applications in Digital Culture*. Henley: IGI Publishers.

Barczik, K. & Köhler, T. (2019). Peer-Groups als Antwort auf die digitale Exklusion – Best Practise Beispiel zur Förderung digitaler Fähigkeiten bei älteren Erwachsenen; In: Köhler, T., Schoop, E. & Kahnwald, N. (Hrsg.). *Communities in New Media. Researching the Digital Transformation in Science, Business, Education & Public Administration. Proceedings of 22nd Conference GeNeMe 2019*. Dresden: TUDPress.

Bijker, W.E., Hughes, T.P. & Pinch T.J. (1987). *The Social Construction of Technological Systems. New Directions in the Sociology and History of Technology*. Cambridge: MIT Press.

Fischer, H. (2012). *Know Your Types! Konstruktion eines Bezugsrahmens zur Analyse der Adoption von E-Learning-Innovationen in der Hochschullehre*. Universität Bergen.

Frindte, W. & Geschke, D. (2019). *Lehrbuch Kommunikationspsychologie*. Weinheim: Beltz-Juventa.

Gergen, K. J. (1991). *The saturated self: Dilemmas of identity in contemporary life*. Basic Books.

Hariyanto, D., Triyono, M. B., & Köhler, T. (2020). Usability evaluation of personalized adaptive e-learning system using USE questionnaire. *Knowledge Management & E-Learning*, 12(1), S. 85–105.

Hofstede, G. (1984). *Culture's Consequences: International Differences in Work-Related Values*. Beverly Hills: SAGE Publications.

Kahnwald, N. (2013). *Informelles Lernen in virtuellen Gemeinschaften. Nutzungspraktiken zwischen Information und Partizipation*. Münster, New York, München, Berlin: Waxmann.

Köhler, T. (2003). *Das Selbst im Netz. Die Konstruktion des Selbst unter den Bedingungen computervermittelter Kommunikation*. Opladen: Westdeutscher Verlag.

Köhler, T. (2021). Didactic modeling of a digital instrument for the perception, construction and evaluation of ethical perspectives in AI systems. *8th International Conference on Learning Technologies and Learning Environments*.

Köhler, T. & Kahnwald, N. (2005). Does a class need a teacher? New teaching and learning paradigms for virtual learning communities. *Online Communities and Social Computing*. New York: Lawrence Erlbaum Associates.

Köhler, T., Wollersheim, H.-W. & Igel, C. (2019). Scenarios of Technology Enhanced Learning (TEL) and Technology Enhanced Teaching (TET) in Academic Education. A forecast for the next decade and its consequences for teaching staff. *Proceedings of the 8th International Congress on Advanced Applied Informatics*.

Koschtial, C., Köhler, T. & Felden, C. (2021). *e-Science. Open, social and virtual technology for research collaboration*. Berlin: Springer.

Moebert, T. & Schneider, J. & Zoerner, D. & Tscherejkina, A. & Lucke, U. (2019). How to use socio-emotional signals for adaptive training. In: Augstein, M., Herder, E. & Wörndl, W. (Hrsg.). *Personalized Human-Computer Interaction*, S. 103-132.

Miller, D. & Horst, H. A. (2012). The Digital and the Human. In: Horst, H.A. & Miller, D. (Hrsg.) *Digital Anthropology*, S. 3-35.

Open School Doors (2019). Open School Doors Training Framework. Von <http://openschooldoors.westgate.gr/> abgerufen.

Zoerner, D. & Moebert, T. & Lucke, U. (2017). IT-gestütztes Training sozio-emotionaler Kognition für Menschen mit Autismus. *Informatik-Spektrum*, S. 546-555.